

Forfatter: Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra Syner (Danske Klassikere)

Citation: Hjortø, Knud: "Syner", i Hjortø, Knud: *Syner*, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 2003, s. 24. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hjort_01-shoot-idm140211095144448/facsimile.pdf (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Syner

skikkelig; tamme får græsser rundt om mig, rare kalve ombesler
mig – dejlig jord, mædjord –

Åk, venner, gå på græs, til jert blod blir grønt, til der spirer tusendfynd på jere hoder!

Fredelig er den jævne mark, bdenskabskes som et fladt kvindebryst, og så pludselig – mens man henlølles ved søgte brølen og brægen – opdager man en afgrund lige foran sig; den slår sit sorte gab op mod en; et skridt til, og man kunde ha ligget der.

Se en gang derned! Underlige dyr på bunden, oppærrede svælg, tænder, der er rede til at sønderrive, tunger, der slikker efter blod!

Ja men raser jeg da ikke?

Tænk jer: jeg nette unge menneske, jeg uskadelige tobaksryger, jeg dydige yngling, jeg med mine gode udigter, jeg som et menster ofte fremhævede pragteksmplar, jeg mine tanters stolthed – – –

Jeg går og spacerer på hoesokker inde i mig selv – ti osse jeg har tidlig slået mig på selvprøvelse, som en sand mand bør gøre – jeg går og leder efter kuriose vækster – iser tresvækster – på min tankes kløvermark, hvor mine fremtidsideal opruntrende tilbøser og tilbræger mig – ak nu ryster de honnette kse vemodig bebrejdende på deres fromme hoder, for mig smager det ikke længere at dele kløveren med dem.

Jeg gik med mine fødder udviklede i meget kunstige selv- og andre undersøgelsers ærtelalm – og så stod jeg foran et usædvanligt hul.

Derfra vældede mørket op, vædt tudende; dernede glammede det med skrek, som trak mig nærmere til, det hvæsende og fnæs, det bandede og sang, og jeg så osse noet i mørket, for mine øjne fik ny sekraft. Alt, hvad jeg vilde ha forsvoret, så og hørte jeg der; jeg blev svimmel, og jeg kunde gerne som en gal mand ha ligget og sprællet nede i det forrykte gab.

Åk, min sølle forstand, mit stakkels gode hoved, hvor er I henne?

Her står jeg og fægter med armene og fanler om mig med udspilede fingre for at få fat i noet. Nej jeg er ikke gal, folk; I be-